DAN MIHU

SĂ IUBEŞTI ŞI SĂ TRAGI APA

Premiul pentru lungmetraj
concursul de scenarii
HBO 2006

2007 LiterNet.ro

Redactor şi editor format *.pdf*: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro

Coperta: © 2007 Dan Mihu (prelucrare după o imagine de pe http://www.sxc.hu)

Text: © 2007 Dan Mihu.
Toate drepturile rezervate autorilor.

© 2007 Editura LiterNet pentru versiunea *.pdf* Acrobat Reader.
Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN-10: 973-7893-93-X
ISBN-13: 978-973-7893-93-2

Editura LiterNet
http://Editura.LiterNet.ro / office@liternet.ro

Să iubeşti şi să tragi apa

FADE IN

SECVENŢA 1. Interior. Zi. Cameră în penumbră.

Suntem în camera de fată a ANEI, în casa părinţilor ei. O cămăruţă micuţă, zugrăvită în alb. Totul este curat, îngrijit, dar foarte simplu. Un pat, o masă, câteva icoane pe pereţi, un covor de iută. Două scaune. Pe pat un geamantan de modă veche. O singură fereastră, spre stradă, cu obloanele trase. Obloane de lemn, bătrâneşti. Pe un scaun, mută, cu ochii ţintă la tablouri, stă Ana – 28 de ani, slabă, palidă, trasă la faţă. Pe celălalt – Mircea, fiul ei de cinci ani. Îşi bălăngăne alene picioarele si suge o acadea („cogeac"). Dintr-o cameră vecină se aude ticăitul unui ceas. Intră DORA, mama ANEI, cu un pachet mic în mână.

DORA

(agitată)

V-am pus aici ceva de mâncare, să aveţi pe tren.

MIRCEA

Ceva dulce?

DORA

Nu, Mirciulică. N-a avut buna... Am pus nişte pâine cu salam, o roşie... V-am fiert câte un ouţ. Să vă ţină de foame până ajungeţi.

(Către ANA)

Să vă prăjesc ceva pentru acasă? Mai am nişte cârnaţi în cămară. Vroiam să vă fac un pachet mai încolo, da'...

ANA, tot cu ochii ţintă la icoane clatină din cap că nu.

DORA

(continuă)

Bine... Tu ştii mai bine. Unde să-l pun?

ANA nu o bagă în seamă, MIRCEA îşi suge „cogeacul“ bălăngănindu-şi din nou picioarele şi uitându-se curios de la maică-sa la bună-sa. DORA pune pachetul pe masă.

DORA

(continuă, privind bagajul de pe pat)

Văd că v-aţi făcut deja bagajele.

Tăcerea se prelungeşte penibil. DORA nu are unde să se aşeze. E evident că, dintr-un motiv oarecare, nu vrea să stea pe pat, lângă geamantan, în faţa ANEI.

DORA

(continuă, către MIRCEA, dojenitoare)

Nu mai face asta. Mai bine du-te dincolo şi uită-te pe geam dacă vine Bunu'.

MIRCEA coboară de pe scaun şi iese fără chef. ANA se uită lung după el.

SECVENŢA 2. Continuare.

ANA

Geamul e închis?

DORA

Închis. Cu ivărul de sus, nu ajunge Mircea la el...

Tac.

DORA

(continuă)

Aţi luat tot?

ANA

(acră)

Tot, mamă, tot. Stai liniştită. Nu ţi l-am lăsat pe cap. Ai spus că nu se poate, nu se poate!

DORA

Ei, asta-i, ce sari aşa? Am întrebat şi eu...

ANA

Vrei să ţi-l arăt? Deschid valiza şi ţi-l arăt!

DORA

Ana! Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă ţi-am spus că te cred, te cred! Nu e nevoie de toată scena asta.

ANA strânge din buze şi tace. DORA tace şi ea. Un timp.
CLOSE-UP – Geamantanul.

DORA

(continuă)

Deci în geamantan l-ai pus?

ANA o priveşte alb.

DORA
(continuă)
Degeaba te uiţi aşa la mine. N-am nici o vină eu. Doar că te-am făcut. Şi că n-am ştiut să te cresc aşa cum se cuvine.

ANA îşi întoarce privirea către icoane.

DORA
(continuă)
Dar zău că am încercat. Toate voile ţi le-am făcut. De când erai ca Mirciulică. Şi eu, şi taică-tău.

Tac.

DORA
(continuă)
Facultatea te-a stricat. Ştiam eu că n-ai ce căuta acolo. Nu puteai găsi o facultate aici, acasă? Nu, tu ai vrut, musai, la Bucureşti. Bucureştiul te-a stricat.

Tac.

DORA

(continuă)

Numai eu ştiu cât m-am chinuit să te ţin acolo. Aşa-mi trebuie. Că doar eu te-am făcut. Şi acum asta...

CLOSE-UP – Geamantanul.

Tac.

ANA

Crezi că am vrut să se întâmple aşa? M-ai făcut, m-ai făcut. Mare lucru! De ce naiba nu m-ai avortat şi gata? N-ai mai fi avut nici o problemă.

DORA

(şuierat)

Gura!

ANA

E atât de simplu, să ştii...

DORA

Oh, să nu-ndrăzneşti!

ANA

Nu, nu, stai liniştită. N-o să deschid iarăşi discuţia asta. Atâta doar îţi spun: un singur lucru e mai uşor de făcut decât un avort – să le judeci pe nenorocitele care au făcut aşa ceva.

DORA

Nu-mi da tu lecţii ce e ăla avort! În general, nu-mi da tu mie lecţii.

ANA tace, înghite în sec. Se abţine cu greu să nu continue discuţia. Din camera alăturată, pendula bate o dată.

ANA

(se ridică)

E ridicol. Pierdem trenul. Lasă că mă descurc singură. Nu-l mai pot aştepta pe tata.

DORA

Dacă a zis că vine, vine.

ANA

(tare)

Mircea!

(DOREI)

E doar un nenorocit de geamantan. Mă descurc, zău.

ANA încearcă să ridice geamantanul. E vizibil slăbită şi abia reuşeşte să-l care doi paşi, până în uşă.

DORA

Ce vrei să demonstrezi?

ANA

Nu vreau să demonstrez nimic, mamă! Vreau să plec dracului o dată!

DORA

O să se supere dacă plecaţi, fără să-l aşteptaţi, mai ales că v-a zis că vine...

ANA

(moale)

A zis, dar poate că nu l-au lăsat să plece aşa, în mijlocul zilei.

(cu mai puţină convingere)

Mircea! Hai, puiule. Plecăm...

SECVENŢA 3. Continuare.

Intră Mircea.

MIRCEA

Vine Bunu'! Vine Bunu'! Vine Bunu'!

DORA

(ANEI)

Vezi?

ANA

(către MIRCEA)

Vine?

MIRCEA

Îhî!

ANA

Foarte bine.

DORA

(lui MIRCEA)

Nu mai spune „îhî“. E urât.

BUNU’

(off-screen)

Mircea! Unde te-ai ascuns? Am văzut că m-aşteptai în geam... Hai că am ceva pentru tine.

Mircea o zbugheşte din cameră.

ANA

Vezi să nu-i mai dea cine ştie ce prostie...

DORA

Tu cu „prostii“ din astea ai crescut. Mai bine vezi tu ce-i spui, că nici până azi n-a înţeles ce-a fost cu vizita asta aşa scurtă.

ANA

Nu i-ai spus?

DORA

O să-i spun. După ce plecaţi.

ANA

De aia mă tot întreba de ce n-a venit şi Vlad?

DORA

De aia. Mai bine. Dacă ar afla ce şi cum, ar fi în stare să vă ţină aici şi să se ducă peste Vlad la Bucureşti să-i rupă picioarele! Şi bine i-ar face!

ANA

Ţi-am spus, e aşa simplu să judeci...

DORA

Treaba ta. Atâta ţi-am zis, ca să ştii. Spune-i, dacă asta vrei.

Intră Mircea cu o turtă dulce.

MIRCEA

Mama, mama, uite!

ANA

Ce e aia?

MIRCEA

Turtă dulce.

BUNU'

De la magazinul lui nenea Hermann, îţi mai aduci aminte, Ana?

ANA

(rece, fără chef)

Da, sigur.

(lui MIRCEA)

Ai spus mulţumesc?

MIRCEA

Mulţumesc.

DORA

Hai cu mine să o băgăm şi pe asta în pacheţel, că o luaţi pe tren, nu?

Iese cu MIRCEA, ia şi pachetul cu mâncare pentru drum.

BUNU'

Chiar plecaţi?

ANA

Trebuie.

BUNU'

Ei, „trebuie“... Ce înseamnă „trebuie“ ăsta?

ANA

Înseamnă că n-am putut să-mi iau mai multe zile de medical, tată. Aşa cum tu nu ai putut să te învoieşti mai din vreme azi.

BUNU'

Îmi pare rău.

ANA

Ştiu. Şi mie.

BUNU' încearcă să o îmbrăţişeze, timid şi părinteşte. ANA se fereşte, aplecându-se spre geamantan, pe care însă oricum nu-l poate urni din loc.

ANA

(continuă)

Mergem?

BUNU'

(intimidat şi stânjenit.)

Da, da. Sigur. Să mergem.

BUNU' ridică geamantanul, neaşteptat de uşor.

BUNU'

Hei, dar nu e aşa de greu! Când te-am văzut cum smuceşti de el, am crezut că e o lespede de mormânt.

ANA

(strângând din buze)

Pentru mine e... Greu.

BUNU'

(ieşind după ANA)

Hai, hai, fii serioasă.

CUT TO:

SECVENŢA 4. Exterior. Zi. Gară

O gară dintr-un oraş mediu din provincie, în miezul zilei, în timpul săptămânii, pe vremea lui Ceauşescu. Fără cerşetori, fără comerţ liber, fără pierde-vară. Trenuri puţine. Călători aşijderea.

SECVENŢA 5. Exterior zi. Gară

Pe peron, aşteptând trenul – ANA, MIRCEA, DORA şi BUNU'. BUNU' abordează un IMPIEGAT, aflat în trecere.

BUNU'

Tovaraşu', nu vă supăraţi, acceleratul de Bucureşti mai întârzie?

IMPIEGATUL

Vine el, că doar n-ar pe unde să treacă pe altundeva...

IMPIEGATUL se îndepărtează.

DORA

Te-a lămurit buştean.

BUNU'

Ei, ăştia habar n-au pe ce lume trăiesc. Aşteptăm, ce să facem...

DORA

Trebuia să fii şi tu mai ferm!

BUNU'

De ce? Venea trenul mai repede?

ANA

Nu vă mai certaţi.

Tac toţi. MIRCEA suge visător din „cogeac".

BUNU'

Aveţi locuri la geam?

ANA tace. DORA intervine, încercând să salveze situaţia.

DORA

Eu niciodată nu ştiu ce locuri o să am, nu înţeleg regula aia de numerotare. E sucită rău.

Tac iar. Din depărtare se aude un fluierat de tren.

MIRCEA

Vine! Vine!

DORA

Hai la buna să te pupe.

MIRCEA se repede la DORA, BUNU' o sărută fugar pe ANA. Apoi perechile se schimbă.

ANA

(cu un nod în gât)

Mulţumesc. Pentru tot.

DORA

Aveţi grijă de voi.

ANA

O să am. Şi voi.

DORA

(gata să plângă)

N-am putut... Iartă-mă...

ANA

Nu. E numai vina mea...

Se mai îmbrăţişează o dată, plâng încet, reţinut, cu furie şi ruşine în acelaşi timp. Când se desprind îşi şterg lacrimile cu un gest asemănător.

ANA

Mă descurc eu.

DORA

Of, puiul mamei...

MIRCEA

Cine, buna, eu?

DORA

Şi tu, Mirciulică. Şi tu. Să ai mare grijă de mama.

Trenul a tras deja la peron. BUNU' se uită după numărul vagonului.

BUNU'

Ăsta e 12. Vine 13. Aici e! Ce locuri aveţi?

ANA

23 şi 24.

BUNU'

Bun. E în capătul ăsta. Hai, sus. Dă încoace valiza. Hai, Mircea, hopa-sus.

Urcă toţi trei. Trenul nu e foarte aglomerat. Ca în timpul săptămânii. Vedem din exterior cum BUNU' îi conduce până în compartiment, le urcă bagajul în plasă, îi mai sărută o dată şi coboară. MIRCEA se lipeşte de geamul închis şi îi face semne DOREI. DORA încearcă o grimasă, o caută din priviri pe ANA, care s-a aşezat deja. După puţină vreme, trenul se pune în mişcare, cu şuieratul de rigoare. DORA şi BUNU' fac semne cu mâna. Apoi BUNU' o ia tandru pe după umeri şi pornesc de-a lungul peronului, mai degrabă pustiu...

SECVENŢA 6. Continuare.

BUNU'

Ei, şi acum mă lămureşti şi pe mine ce a fost cu vizita asta misterioasă de numai trei zile jumate? S-a certat cu Vlad?

DORA

Din păcate, nu. Îl iubeşte încă. Vai de capul ei.

BUNU'

Şi ce-a fost treaba aia cu analizele la spital, alaltăieri seară? Ce ei nu cunosc chiar pe nimeni în Bucureşti, să le ia nişte sânge sau mai ştiu eu ce?

DORA

(se opreşte şi îl priveşte)

Tu chiar n-ai priceput nimic, nu?

BUNU'

Ce să pricep, dragă, ce să pricep?

DORA

Ce bine e să fii bărbat!

BUNU'

O, da, sigur...

DORA

(plecând mai departe)

O să-ţi spun de ce-a venit de fapt Ana...

CUT TO:

SECVENŢA 7. Interior. Zi. Camera Mirelei.

O cameră de femeie, în neorânduială. Pare o garsonieră confort III. Pe un pat stă tolănit VLAD, semidezbrăcat. Fumează. MIRELA se îmbracă fără grabă sub privirile lui. Stă cu spatele la el şi pare dezgustată. Cei doi continuă o discuţie începută anterior.

VLAD

(cu îngâmfare)

Ei, da! Am trimis-o la ai ei ca să facă un avort. Ce ţi se pare aşa de extraordinar?

Mirela tace. Vlad continuă, ceva mai defensiv.

VLAD

(continuă)

Ce? Tu, dacă ar trebui să faci aşa ceva, nu te-ai duce la maică-ta?

MIRELA

Dac-aş avea bărbat? Nu!

VLAD

Ei, vax. Şi dacă bărbat-tu te-ar trimite să lepezi acolo?

MIRELA

Ăla n-ar fi bărbat.

Tac amândoi. VLAD se scoală şi se apropie de MIRELA.

VLAD

Şi dacă n-ar şti pe nimeni aici? Dacă n-ar avea încredere în nimeni?

MIRELA

(cu încăpăţânare)

Ăla n-ar fi bărbat. Nu bărbatul meu.

VLAD

Măi, fato...

Mirela tace. VLAD începe să se îmbrace. MIRELA îşi fereşte privirile, strânge una-alta, ca să evite orice discuţie. Apoi, VLAD continuă batjocoritor.

VLAD

(continuă)

Mai devreme nu mi-ai zis că mi-ar lipsi bărbăţia.

MIRELA

(trăgând jaluzelele)

Bărbăţia nu se ţine în pantaloni.

VLAD

(miştocar)

Vrei s-o scot?

MIRELA

Ba, vreau să ieşi! Ca să aerisesc. Pute a sculă împuţită şi mă sufoc.

VLAD

(printre dinţi)

Auzi la ea, paparuda dracului. Cum ai întors-o...

Mirela deschide o uşă către o scară de bloc. Vlad tot nu se dă dus.

MIRELA

(ca s-o audă vecinii)

Hai, tovarăşe, că dacă mai aştepţi mult tre' să mergem la primărie să te iau în spaţiu...

VLAD

(ieşind, îi spune încet)

Las' că ţi-o trag eu...

MIRELA

Poate în vis.

VLAD

Ba în şedinţă.

MIRELA

(de la obraz, la propriu)

Care şedinţă? Aia despre sporirea natalităţii?

Vlad a trecut de partea cealaltă a uşii. Tot nu ar pleca fără să aibă ultimul cuvânt.

VLAD

(tare)

Bravo, tovarăşa, văd că sunteţi la curent cu munca de partid...

MIRELA

Ştii ceva?

Vrea să îi trântească uşa în nas. VLAD o blochează cu piciorul.

VLAD

Ei, ei, şi cum rămâne, tovarăşa, cu discuţiile noastre principiale?

MIRELA

(tare, de aude tot blocul)

Mai du-te-n pizda mă-ti, de curvar impotent ce eşti! Şi ia-ţi şi discuţiile alea principiale şi bagă-ţi-le în cur.

VLAD

(surprins de vehemenţa ei)

Mirela...

MIRELA

(şuieră ameninţător)

Să nu te mai prind că pui piciorul aici!

MIRELA se uită la piciorul lui din prag. VLAD şi-l trage, încă şocat. MIRELA trânteşte uşa.

SECVENŢA 8. Interior. Casa scărilor.

Camera rămâne cu VLAD, preţ de câteva secunde, urmărindu-l, din dreptul uşii, cum începe să coboare scările, cu umerii căzuţi.

SECVENŢA 9. Interior. Zi. Camera Mirelei

Mirela, care deschide larg geamurile, strânge cearşafurile, le bagă într-o pungă mare şi pare că se linişteşte, se lasă să cadă pe un scaun. Apoi tresare, sare din nou în picioare, începe să se dezbrace cu furie şi fuge în baie să facă un duş, să se cureţe.

CUT TO:

SECVENŢA 10. Exterior. Zi. În parc.

DORA şi BUNU' s-au aşezat pe o bancă în parc. BUNU' a aflat adevărul, dar pare să nu conştientizeze pe deplin grozăvia.

BUNU’

Nu mă lua pe mine cu săptămâni şi alte chestii din astea... În ce lună era?

DORA

Cam... a treia.

BUNU’

Cum aşa? Nu se vedea nimic...

DORA

Mai bine.

BUNU’

Şi de ce n-a... făcut-o la Bucureşti?

DORA

Vlad a convins-o că e mai bine şi mai sigur aici.

BUNU’

Poate c-a avut dreptate. Dar mie de ce nu mi-aţi spus?

DORA

La ce bun?

BUNU'

Nu ştiu. Să vă ajut.

DORA

Ne-am ocupat noi. Am vorbit la spital cu Costache şi ne-a făcut el legătura cu o soră de pe-acolo.

BUNU'

Şi Costache ştia? Ce soră?

DORA

O colegă de-a lui Costache, n-o ştii. A venit la noi ieri dimineaţă, când a ieşit din tură. Tu erai la birou.

BUNU'

Acasă? Ieri? Atunci aţi făcut-o?

DORA dă din cap că da.

BUNU’

(continuă)

De ce nu la spital? Am crezut că de aia s-a dus acolo.

DORA

Tu pe ce lume trăieşti, măi omule? Cum s-o facă la spital? Păi abia ce-o luau în evidenţă ca gravidă şi nu mai putea să lepede...

BUNU’

Păi şi asistenta?

DORA

A venit acasă. Ana s-a dus la spital ca să vorbească cu ea. După aia a venit acasă să... rezolve treaba.

Un tip suspect, între două vârste, trece cu pas lejer pe lângă banca lor. E aproximativ ora prânzului şi toată lumea ar trebui să fie la serviciu. DORA şi BUNU’ fac o pauză.

BUNU’

Mare...

Nu găseşte cuvântul, ar vrea să spună „porcărie“, dar ezită.

BUNU'

Nu ştiu ce să zic.

DORA

Ştiu. Nu zice.

BUNU'

(după un minut de gândire)

Auzi? Nici nu te-am întrebat... Nu ştiu dacă se face, dar...

DORA

Ar fi fost fată.

BUNU' suspină.

DORA

(continuă)

Ana nu ştie.

BUNU'

Mai bine.

Mai tac o vreme. DORA pare că vrea să spună ceva. BUNU' tot mai cântăreşte grozăvia.

DORA

Mai e... ceva.

BUNU'

Ce mai poate fi?

DORA

(muşcându-şi buzele)

Ana a vrut... Ana a zis s-o îngropăm pe... s-o îngropăm în grădină. La noi.

BUNU'

Da. Nu m-am gândit la asta.

(reflectează pentru o clipă)

Păi, da, cred că aşa a fost cel mai bine. Nu?

DORA

(foarte încet)

Nu.

BUNU'

Cum adică nu?

DORA

Mie mi-a fost frică.

BUNU'

Dora!

DORA

(izbucneşte în plâns)

Iartă-mă. Iartă-mă. Ana m-a iertat. Iartă-mă şi tu...

După o ezitare imperceptibilă, BUNU' o cuprinde în braţe.

BUNU’

Dora...

Încearcă să o liniştească. Individul suspect se întoarce şi trece iar, privindu-i mai atent de data asta. BUNU’ îl ignoră demn, dar aşteaptă să treacă.

BUNU’

(continuă)

Şi ce-aţi făcut cu... micuţa?

DORA

(începe din nou să plângă)

Iartă-mă... Zi-mi că mă ierţi...

CUT TO:

SECVENŢA 11. Interior. Zi. În compartiment

CLOSE-UP – geamantanul, sus în spaţiul pentru bagaje. Se clatină ameninţător în timpul mersului.
În compartiment, pe lângă ANA şi MIRCEA, mai sunt doi pasageri, doi bărbaţi. Primul, mai în vârstă, e îmbrăcat cam din topor, cu un costum care nu-i vine bine şi o cravată prea lată, cu nodul desfăcut. E transpirat şi plictisit. Al doilea, mai tânăr, îmbrăcat sportiv, dar elegant, cu un pulover uşor, citeşte o carte a cărei copertă e învelită în hârtie de ziar. Primul bărbat – BĂTRÂNUL – îşi ridică privirea către geamantan. Vrea să spună ceva. Tace. ANA îi urmăreşte privirea. BĂTRÂNUL o fixează pe ANA. ANA remarcă faptul că este observată şi îşi îndreaptă atenţia către MIRCEA, care se uită pe geam.

ANA

Nu vrei să faci nani?

MIRCEA

Nu. Mă uit pe geam.

ANA

E frumos?

MIRCEA

(sec, agasat)

Da.

BĂTRÂNUL

Nu te supăra...

(ANA îl priveşte întrebătoare)

...mă uitam la geamantanul vostru.

ANA se uită şi ea la geamantan. BĂTRÂNUL se ridică brusc şi, plin de iniţiativă, ia geamantanul şi-l mută într-o poziţie mai stabilă. ANA se albeşte, dar nu apucă să reacţioneze. BĂTRÂNUL s-a şi aşezat deja. MIRCEA nu a băgat în seamă întâmplarea. Nici TÂNĂRUL nu pare să-i fi acordat importanţă.

BĂTRÂNUL

(continuă)

Aşa. Acum n-o să cadă. Mă uitam cum se clatină şi mi-am zis că la prima curbă se răstoarnă peste ăsta mic. Nu că ar fi fost greu... Ce ai înăuntru?

ANA

(încă şocată)

Păi, mărunţişuri...

BĂTRÂNUL

Clar că mărunţişuri... Că doar n-o fi un cadavru. Aia vezi numai în filmele poliţiste.

MIRCEA

(prinde brusc chef de vorbă)

Mama, ce e ăla... cadarvu?

ANA

(nu ştie că să zică, îl corectează automat, atât)

Cadavru.

MIRCEA

Da. Ce e ăla?

TÂNĂRUL

(amuzat)

O chestie care oricum nu încape în geamantanul vostru.

BĂTRÂNUL

Ei, nu? Io zic că încape.

TÂNĂRUL

Eu zic să ne oprim aici. Deja devine greu de explicat. Uitaţi-vă la micuţul ăsta...

BĂTRÂNUL

(bate în retragere)

Of, mi-a scăpat şi mie porumbelul. Am întrebat ce duc în ditamai valiza, că e tare uşoară, degeaba e mare.

MIRCEA

Acolo ducem haine. Am fost la Buna şi la Bunu' şi acum mergem acasă, la Bucureşti.

BĂTRÂNUL

Bravo. Şi eu tot la Bucureşti merg.

TÂNĂRUL

Toţi mergem la Bucureşti.

MIRCEA

Ce porumbel ţi-a scăpat?

BĂTRÂNUL

Ei, e doar o vorbă.

MIRCEA

Ca... cadarvu?

ANA

(stins)

Ca-da-vru.

BĂTRÂNUL

Mă rog. Aşa ceva.

MIRCEA

Şi ce e ăla?

BĂTRÂNUL

Porumbel?

MIRCEA

Nu, ca-da-vru.

BĂTRÂNUL

Păi nu ţi-a spus nenea, e ceva ce nu încape în geamantanul vostru. Nu-ţi mai bate capul cu asta...

MIRCEA

(nu cedează)

Mama...

ANA se ridică.

ANA

Aşteaptă-mă aici, Mircea, vin imediat.

(TÂNĂRULUI)

Sunteţi bun să aveţi grijă un minut de Mircea al meu?

TÂNĂRUL

Sigur, sigur.

BĂTRÂNUL

(se bagă şi el)

Fii liniştită, tovarăşa, am şi eu nepoţi acasă.

SECVENŢA 12. Continuare.

ANA iese, fără să mai zică nimic.

BĂTRÂNUL

(către MIRCEA)

Şi deci te cheamă Mircea.

MIRCEA

Da.

BĂTRÂNUL

Ştii că a fost un domnitor cu numele ăsta.

MIRCEA

(mândru)

Mircea cel Bătrân.

BĂTRÂNUL

Ba, Mircea cel Mare.

MIRCEA

Nu. Ăla e Ştefan cel Mare. Mircea e cel Bătrân.

BĂTRÂNUL

Ei, a fost odată. Acum şi Mircea e Mare.

Îi face cu ochiul TÂNĂRULUI, care urmăreşte interesat discuţia, dar nu reacţionează la mica provocare a BĂTRÂNULUI.

MIRCEA

Ba nu e Mare, e Bătrân.

BĂTRÂNUL

Tu aşa ai învăţat?

MIRCEA

Da!

BĂTRÂNUL

Şi de unde ai învăţat tu asta?

MIRCEA

De la Bunu'!

BĂTRÂNUL

Ei, probabil că Bunu' ştie mai bine decât restul lumii.

MIRCEA

Ştie!

TÂNĂRUL

Sigur că ştie. Lasă-l pe nenea, că vrea să te supere...

BĂTRÂNUL rânjeşte strâmb.

TÂNĂRUL

(continuă)

A fost bine la Bunu' şi la Buni?

MIRCEA

La Bunu' şi la Buna!

TÂNĂRUL

O, iartă-mă, Buna, sigur...

MIRCEA

Da. A fost bine.

BĂTRÂNUL
(se bagă iar)
Nu te-ai plictisit?

MIRCEA
Nţţ.

BĂTRÂNUL
Ai fost în vacanţă?

MIRCEA
Nu. Am fost în excursie.

BĂTRÂNUL
Daaa? Păi şi ce-ai făcut?

MIRCEA
M-am jucat. Am mâncat. Am dormit.

BĂTRÂNUL

Şi mami?

MIRCEA

Da. Cu mama mea.

TÂNĂRUL

(încearcă parcă să închidă subiectul)

Bravo!

BĂTRÂNUL

Cum o cheamă pe mami a ta?

MIRCEA

Ana.

TÂNĂRUL

Ce nume frumos...

BĂTRÂNUL

Şi pe tati?

MIRCEA

Vlad.

BĂTRÂNUL

Şi pe buna?

MIRCEA

Dora.

BĂTRÂNUL

Şi pe bunu'?

MIRCEA

Bunu'.

BĂTRÂNUL

Bunu'?

MIRCEA

Da.

TÂNĂRUL

(către BĂTRÂN)

Oh, încetaţi, ce discuţie mai e şi asta?

Tac toţi trei, MIRCEA fără să înţeleagă care e problema.

MIRCEA

(după un timp)

Mie mi-e somn.

TÂNĂRUL

Întinde-te pe banchetă. Aşa... Şi fă nani, acuş vine şi mami.

MIRCEA se întinde şi începe să moţăie. TÂNĂRUL se ridică şi iese pe culoar, la o ţigară. Bătrânul se culcă şi el, rezemat incomod.

CUT TO:

SECVENŢA 13. Interior. Zi. În toaletă

ANA, în toaleta de la capătul vagonului, a terminat de vomitat violent. Trenul se scutură cu putere. ANA trage apa. Apoi se priveşte în oglindă. E albă ca o stafie. Încearcă să dea drumul apei, dar nu curge nici o picătură. Se ciupeşte puţin de obraji. Se masează. Se pălmuieşte uşor, doar-doar îi va reveni culoarea. Apoi, slăbită, se sprijină de pereţi. Se uită fix la gura toaletei. Trapa e ruptă şi se văd traversele fugind dedesubt.
ANA vomită din nou.

CUT TO:

SECVENŢA 14. Interior. Zi. Pe culoarul trenului.

TÂNĂRUL tocmai îşi termină ţigara. ANA se apropie, clătinându-se nesigură. Îl vede pe TÂNĂR şi încearcă să pară mai sigură pe sine.

ANA

Mircea?

TÂNĂRUL

Face nani.

ANA

(uşurată, verifică cu o privire scurtă starea de lucruri din compartiment)

Ah.

TÂNĂRUL

(stingând ţigara)

L-a epuizat conversaţia.

ANA îl priveşte întrebătoare.

TÂNĂRUL

(continuă)

Vecinul nostru de compartiment... e puţin cam curios. N-aş vrea să fiu prost înţeles dar...

(se apleacă către ea)

... cred că e cu ochi albaştri.

ANA face ochii mari. E şocată. Se uită la geamantan. Apoi la BĂTRÂN, care pare că doarme.

TÂNĂRUL

V-am şocat? Foarte bine. Nu trebuie să spuneţi nimic. Pare că doarme, nu-i aşa? Dar şi dacă nu doarme, eu sunt cu spatele la el şi nu poate ştii ce v-am spus. O să creadă că m-am dat la dumneavoastră. Ideea e să fiţi cu băgare de seamă. Atâta l-a descusut pe cel mic...

ANA

Cum adică l-a descusut?

TÂNĂRUL

Cum îl cheamă. Cum vă cheamă. Unde aţi fost. Chestii din astea.

ANA

Şi?

TÂNĂRUL

Mircea, fiul lui Vlad şi al Anei. În excursie la Buna – Dora – şi la Bunu'...

ANA

O, Doamne!

TÂNĂRUL

Discuţia s-a oprit aici. Că Mircea a adormit. Mă rog, a mai fost o scurtă dispută despre domnitori, dar aia e o chestie neimportantă.

ANA

O, Doamne...

TÂNĂRUL

Şi cred că a fost bine. Să nu-l pedepsiţi. Faptul că nu aveţi nimic de ascuns dă bine.

ANA

Da' ce-aş fi putut avea de ascuns? Ce infractor umblă cu un copil de cinci ani după el?

TÂNĂRUL

Cele mai periculoase crime sunt cele pe care nici nu realizaţi când le-aţi comis.

ANA clatină din cap, se simte încolţită.

TÂNĂRUL

(continuă)

Nu vă supăraţi pe mine. Poate sunt paranoic. Dar m-am gândit că e mai bine să vă avertizez.

ANA

(cu ton cumpănit)

Mulţumesc. Adevărul e că nu am nimic de ascuns.

TÂNĂRUL

(zâmbeşte larg)

Asta e situaţia ideală.

Se uită într-o doară către geamantan. ANA se face că nu observă mişcarea sau poate chiar nu o observă. TÂNĂRUL scoate pachetul de ţigări din buzunar.

TÂNĂRUL

(continuă)

Fumaţi?

ANA

Mulţumesc.

Aprind ţigările. Fumează.

TÂNĂRUL

Nu mai e aşa mult. Cred că vreo oră, dacă nu avem întârziere.

ANA

Da. Totdeauna adoarme în ultima clipă...

TÂNĂRUL

Ei, aşa-s toţi copiii, cred.

Tac. Fumează.

TÂNĂRUL

(continuă)

Vă aşteaptă cineva?

ANA

Soţul, cred. Aşa sper.

TÂNĂRUL

Vlad?

ANA

(zâmbeşte amar)

Vlad.

TÂNĂRUL

Aveţi maşină?

ANA

Nu. Vrem să depunem actele la CEC, dar niciodată nu apucăm să adunăm toţi banii.

TÂNĂRUL

E greu...

Tac. Fumează.

TÂNĂRUL

(continuă)

Bine măcar că nu e aşa greu geamantanul.

ANA

Păi nu sunt decât haine înăuntru. Cât de grele pot fi câteva hăinuţe? N-avem alt geamantan, de aia am luat namila asta...

TÂNĂRUL

Ei, unii vin de la ţară încărcaţi cu şunci, cârnaţi, ţuică, vin, ceapă, nuci şi câte şi mai câte...

ANA

Da. Îi invidiez.

TÂNĂRUL

Da?

ANA râde uşor, dar nu mai adaugă nimic. Mai trage un fum. Apoi stinge ţigara şi intră în compartiment. Camera rămâne afară. Îl vedem pe BĂTRÂN cum se trezeşte, se întinde, se foieşte, apoi se scoală şi iese afară. Amândoi bărbaţii stau cu spatele la ANA, aflată în compartiment.

SECVENŢA 15. Continuare.

BĂTRÂNUL

Ei?

TÂNĂRUL

Nimic. O amărâtă.

BĂTRÂNUL

Dă-mi şi mie o ţigară, să nu stăm de vorbă aşa, pe sec.

TÂNĂRUL îi dă o ţigară. I-o aprinde de la a lui.

BĂTRÂNUL
(continuă)

Şi geamantanul?

TÂNĂRUL

Cred că-i plin cu boarfe. Nu merită deranjul, eu aşa zic.

BĂTRÂNUL

Pare cam debilă. Stă cu ochii pe el ca pe butelie.

TÂNĂRUL

Poate că îi e frică să nu-i cadă în cap.

BĂTRÂNUL

Acum serios vorbind, atunci se clătina al dracului, de aia l-am pus aşa, culcat.

TÂNĂRUL

Chiar e aşa uşor?

BĂTRÂNUL

Da. Zici că-i gol.

TÂNĂRUL

Păi atunci asta e. Hai s-o lăsăm baltă. Mai avem niţel şi ajungem...

BĂTRÂNUL

Altceva n-a mai zis?

TÂNĂRUL

Nimic, e o femeie amărâtă. Cred că e bolnavă, sau aşa ceva, n-ai văzut ce palidă e?

BĂTRÂNUL

De aia ziceam că-i debilă.

Fumează. Tac.

BĂTRÂNUL

(continuă)

Ne aşteaptă vreo maşină? Ai vorbit cu băieţii?

TÂNĂRUL

Avem.

BĂTRÂNUL

Bine. Eu intru să mai trag un pui de somn lângă Mircea cel Mic... Ai văzut ce se aprinsese?

TÂNĂRUL

Oho.

BĂTRÂNUL

Dar tu zici că nu-i nimic în neregula cu tovărăşica asta?

TÂNĂRUL

Eu nu am aflat nimic.

BĂTRÂNUL

Atunci hai s-o lăsăm baltă. Oi fi luat-o eu razna şi caut duşmani de-ai orânduirii peste tot... O să vezi, şi tu la vârsta mea la fel o să faci. Nu o să poţi să te întorci liniştit dintr-o delegaţie că – hop! – un nenorocit de geamantan o să-ţi fure ochii. Nu mă mai pot relaxa, băiete. Nici acum, nici în concediu. Niciodată. Poate în groapă... Să mă scoli!

TÂNĂRUL

'Ţeles!

BĂTRÂNUL intră şi se aşează la locul lui. ANA se uită la el. Apoi la TÂNĂR. TÂNĂRUL dă din cap ambiguu. ANA se uită la MIRCEA şi îl mângâie pe cap.

CUT TO:

SECVENŢA 16. Exterior. Seară. Gara de Nord.

Gara de Nord aşa cum arăta în anii ’80. Lume multă. Forfotă. Capitală. Lumini puţine, tulburi.

SECVENŢA 17. Exterior. Seară. În faţa gării.

ANA şi MIRCEA îl aşteaptă pe VLAD. Sunt la coloane, în faţa Gării de Nord. MIRCEA stă pe geamantan. ANA, în picioare, lângă el. Face eforturi să reziste. E slăbită. În faţa lor opreşte o Dacia 1300, neagră, cu număr mic: 1-B-142, de exemplu. În afara şoferului, în maşină mai sunt BĂTRÂNUL şi TÂNĂRUL. BĂTRÂNUL în faţă, pe locul din dreapta şoferului. TÂNĂRUL – pe bancheta din spate, în stânga.

BĂTRÂNUL
(pe geam)

Tovarăşa Ana, te ducem undeva?

ANA tresare.

BĂTRÂNUL

(continuă, către TÂNĂR)

Hai, tov. Dumitrache, fă-le loc acolo, în spate. Şi ia şi geamantanul. Pune-l în portbagaj, că tot e gol...

TÂNĂRUL dă să se execute. ANA intervine brusc.

ANA

A, nu, mulţumesc. Trebuie să vină soţul...

BĂTRÂNUL

(rânjind)

Ei, şi dacă nu vine? Ştii cum sunt bărbaţii... S-o fi luat cu vreo şedinţă, ceva...

ANA

Nu, mulţumesc. Cred că o să vină. Văd un 84 care vine încoace, sper să fie în el...

TÂNĂRUL

(indiferent)

Vreţi să aşteptăm, să vedem dacă vine?

ANA

Nu, nu, nu e nevoie. Zău.

BĂTRÂNUL

Cum vrei.

TÂNĂRUL închide uşa. BĂTRÂNUL schiţează un salut milităros, ridică geamul şi îi spune ceva şoferului. Dacia demarează scurt.

SECVENŢA 18. Continuare.

ANEI i s-au cam tăiat picioarele. Se aşează lângă MIRCEA. Troleibuzul 84 s-a apropiat de staţie.

MIRCEA

În ăsta e tata?

ANA

Ar fi bine să fie.

MIRCEA sare în picioare nerăbdător. Bineînţeles, din troleibuz coboară multă lume. Nu şi VLAD.

MIRCEA

Nu e...

ANA

Nu. Stai aici lângă mine.

MIRCEA se aşează lângă ANA.
FADE TO – ANA în picioare, rezemată de o coloană. MIRCEA pe geamantan.
FADE TO – ANA pe geamantan, îl sprijină pe MIRCEA, care moţăie. afară e din ce în ce mai întuneric.
FADE TO – locul unde au stat cei doi e gol. O mişcare de cameră îi găseşte şi îi arată pe ANA şi MIRCEA cum se suie într-un troleibuz. MIRCEA e tare adormit. ANA se luptă cu voluminosul bagaj.

SECVENŢA 19. Interior. Noapte. În sufragerie.

Acasă la ANA şi VLAD. Apartamentul e întunecat. Se aude soneria. Cineva sună insistent. VLAD iese din dormitor, în pantaloni de pijama şi maieu. E ciufulit, adormit. Deschide.

VLAD

(cască)

A, voi eraţi?

ANA

Hai, măi Vlad, nu se poate! Am stat o oră în gară! N-ai zis că vii să ne iei?

VLAD ia geamantanul cu un gest moale, le face loc să intre.

VLAD

Aşa am zis?

ANA

Eşti un ne-sim-ţit!

VLAD

O, fii serioasă. Am adormit. Se mai întâmplă. Nu face un cap de ţară din asta...

ANA îl împinge uşurel pe MIRCEA în casă, acesta deja doarme în picioare.

ANA

Îţi baţi joc de noi!

VLAD

(închizând uşa)

Da, da... Bine, bine...

Urmează câteva clipe de tăcere. ANA îl dezbracă pe MIRCEA şi îl duce de mânuţă către dormitor. VLAD se trânteşte pe un scaun, se freacă pe faţă, ca să se dezmeticească mai bine, şi se întinde căscând.

MIRCEA

Mama? Mi-e foame.

ANA

Să-ţi fac ceva de păpică?

MIRCEA

Nu, vreau turta de la Bunu'.

ANA

Ei, lasă, aia ţi-o pun dimineaţă la pacheţel.

MIRCEA

Promiţi?

ANA

Da. Acum hai să faci nani.

MIRCEA

Mama?

ANA

Ce e?

MIRCEA

Mi-e sete.

VLAD

Auzi, da’ somn nu ţi-e?

ANA îi aruncă o privire cruntă, apoi trece spre bucătărie să-i aducă ceva de băut.

ANA

Puteai să-i aduci un pahar cu apă, că nu ţi se usca mâna.

VLAD

E-te, scârţ.

Îi face cu ochiul lui MIRCEA. ANA a intrat la bucătărie.

VLAD

(continuă)

Cum a fost la Bunu'?

MIRCEA

(somnoros)

Bine.

VLAD

Şi pe drum? N-ai avut loc să faci nani? Trebuia să te întinzi pe o banchetă din aia. Erau mulţi oameni în compartiment?

MIRCEA

Mai erau doi nenea care au supărat-o pe mama.

VLAD

Zău?

MIRCEA dă doar din cap, aprobator. ANA intră cu un pahar de apă, îi dă să bea. Apoi îl duce, în sfârşit, în dormitor. VLAD, în timp ce ei ies, preia replica şi intonaţia lui MIRCEA, frecându-se sugestiv peste burtă.

VLAD

„Mama, mi-e foame!“

ANA

Fă-ţi!

VLAD

Eeee, n-a pus Buna nimic la pachet şi pentru mine?

SECVENŢA 20. Continuare.

ANA şi MIRCEA au ieşit deja. ANA nu-i răspunde. VLAD răscoleşte prin pachetul cu de-ale gurii, aflat pe masă. Nu găseşte mare lucru. Ronţăie nişte resturi.

VLAD

(tare)

Dar ce-i asta, dragă? Nici un cârnat? Nici o bucăţică de slănină? Măcar nişte caltaboşi? Nimic, nimic?

Se ridică şi se îndreaptă spre geamantan. Îl ridică, cântărindu-l.

VLAD

Cam uşurel.

Îl pune jos. Vrea să-l deschidă. ANA a intrat pe neauzite în cameră.

ANA

Să nu îndrăzneşti!

VLAD tresare şi renunţă. Se aşează din nou pe scaun. Dar continuă să turuie.

VLAD

De ce, dragă? Dreptul nostru socialist aşa zice... Bunurile dobândite în timpul căsătoriei de oricare dintre soţi sunt bunuri comune, şi amândoi au voie să halească din ele în mod egal.

ANA închide cu grijă uşa de la dormitor şi vine şi se aşează în genunchi lângă geamantan.

ANA

Mai încet, Mircea doarme.

VLAD

Glumeam şi eu. O, iubi', iartă-mă. Am adormit. Am uitat că veniţi azi. Mi-a ieşit din cap.

Încurajat de tăcerea ANEI, continuă.

VLAD

(continuă)

Mai bine spune-mi cum a fost pe tren. Cine te-a supărat? Ce era cu bărbaţii ăia?

ANA

„Ăia“? Doi securişti.

VLAD

(surprins, neîncrezător)

Ei, na! Ce treabă aveau securiştii cu tine?

ANA

(ca şi cum ar vorbi cu altcineva, care i-ar spune altceva)

Mă simt bine, mulţumesc.

VLAD

Poftim?

ANA

Prima dimineaţă a fost mai grea.

VLAD

A, da. Iartă-mă. Chiar vroiam să te întreb cum te simţi.

ANA

Ştii, sentimentul cel mai cumplit nu e ăla că ai pierdut ceva, o bucată din tine... Cel mai cumplit e când realizezi cât de ireversibilă e toată istoria asta.

VLAD

(vine lângă ea, jos)

Ana, îmi pare foarte rău. Ştiu prin ce treci, e... cumplit. Dar mult mai importantă e povestea cu securiştii. Ce vroiau de la tine?

ANA

(netulburată)

Sigur, mai e şi durerea. Şi umilinţa. Mila cu care se uita la mine sora aia.

VLAD

(impacientat)

Care soră? Ziceai că numai tu şi cu Dora...

ANA

E... urât. Şi greu. Dar cel mai greu e când se termină tot. Şi vrei să uiţi. Vrei să-ţi vezi înainte de viaţa ta. Să ai grijă de fiul tău, care vine din parc şi nu ştie nimic.

VLAD

(o ia de mână)

Ana! Ana!

ANA

(îl priveşte fix)

Securiştii?

(tace o vreme)

Erau şi ei pe-acolo. S-au nimerit să fie. Am avut bilete în acelaşi compartiment.

VLAD

(uşurat)

O, Doamne! Habar n-ai ce m-ai speriat.

ANA

Da, nişte tovarăşi de treabă. Au vrut să mă aducă acasă cu maşina.

VLAD

(începe să se amuze)

Chiar? Poate că era o idee! Să te fi văzut piranda aia de la trei cum vii cu maşina Securităţii acasă...

ANA

Da. Dacă ar fi ştiut ei ce e în geamantanul ăsta...

Atmosfera îngheaţă brusc. VLAD se ridică încet. ANA deschide geamantanul.

VLAD

Cum adică?

ANA scoate din geamantan, dintre cele câteva hăinuţe, o cutie din carton. O cutie de pantofi.

VLAD

(îngheţat)

Ce e aia?

ANA

(îi întinde cutia)

Mama n-a vrut s-o îngroape în grădină la ei.

VLAD

(speriat, dă înapoi)

Ana!

ANA se ridică cu cutie cu tot. VLAD dă înapoi, spre bucătărie. ANA continuă să-i întindă cutia.

ANA

Ţi-am spus că ar fi fost fetiţă?

VLAD

(gâtuit, ar vrea să strige)

Sunteţi nebune! Amândouă. Şi ce mi-o dai mie? Ce mama dracului vrei să fac cu ea?

ANA se aşează pe scaun. Pune cutia pe masă. VLAD nu se apropie nici picat cu ceară.

VLAD

Doamne, Dumnezeule!

ANA plânge, fără nici un zgomot. VLAD îşi freacă tâmplele. E tot în pragul bucătăriei.

VLAD

(continuă)

Ce facem acum? Trebuia s-o arunci din tren, undeva. Ce-o să faci cu ea aici? Îţi dai seama? Unde o s-o duci? Cum? Când?

ANA

(încet)

Stai liniştit. Ştiu ce trebuie să fac. M-a învăţat sora ai de la spital. Crezi că n-au mai păţit-o şi alţii?

VLAD tace, aşteptând detalii.

ANA

(continuă)

Mai întâi, adu-mi un pahar cu apă, te rog...

SECVENŢA 21. Interior. Noapte. În bucătărie

VLAD intră, bombănind, în bucătărie. Camera îl însoţeşte.

VLAD

Numai două femei nebune puteau face una ca asta.

Umple un pahar cu apă. Dar nu i-l duce imediat. Se uită la pahar. Bea din el. Scuipă şi varsă paharul.

VLAD

Apă de căcat!

Lasă apa să curgă. Umple din nou paharul. Îl bea cu sete. Apoi mai umple unul. Îl bea şi pe ăsta. E clar că trage de timp.

VLAD

(tare)

Nu sunteţi zdravene. Nici tu, nici maică-ta!

Mai umple un pahar. Fără chef. Iese spre cameră, unde a lăsat-o pe ANA.

SECVENŢA 22. Interior. Noapte. În sufragerie.

ANA nu e acolo.

VLAD

Ana?

Se aude cum cineva trage apa la baie. VLAD pune paharul cu apă pe masă. Vede cutia de pantofi, desfăcută. Înăuntru sunt câteva resturi de ziare, cu nişte urme maronii, de sânge, de mucus.

CLOSE-UP – cutia de pantofi.

VLAD

(se repede la baie)

Ana!

Uşa e închisă. VLAD o smuceşte. Degeaba.

VLAD

Ana! Ce faci?!

După câteva clipe, uşa se deschide. ANA iese, vrea să se ascundă în braţele lui VLAD. Acesta o îmbrânceşte, intră şi se uită în vasul toaletei. ANA se lasă să cadă lângă uşă. Plânge.
VLAD iese, şocat, se aşează în partea cealaltă a uşii, sprijinindu-se cu spatele de perete şi privind în gol. Prin uşa deschisă se vede lanţul de la toaletă bălăngănindu-se. Se aude cum apa umple din nou rezervorul.

- SFÂRŞIT -